October, 1997
жовтень, 1997 р.

ПРОМІНЬ
Promin

VOL 24

Свято Книжки

Вручення Стипендій СУК

9

Writing for the New Millennium

Hallowe'en - advice from an Orthodox expert

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ

РІК XXXVII ЖОВТЕНЬ Ч. 8

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор, Оксана Арсено

Редакційна Колегія:
Добр. Катерина Бублик
Олена Гринь
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щербльок

Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне чисо - $2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 73016
Limeridge Mall Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada
L9A 5H7
Fax: 905-524-5362
e-mail - isushko@netinc.ca

PROMIN

published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXVI OCTOBER No.8

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Arseneault
telephone 905-524-5178
Editorial Committee:
Dobr. Kateryna Bublyk
Olena Hryn
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Arseneault
telephone 905-524-5178

Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials

Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

TRIDENT PRINTING in association with *The Home Office Centre*
1-800-821-6034 (416) 789-1190

ЗМІСТ CONTENTS

Редакційна.....1
Editorial.....2

Свято Книжки.....3
Literay Month

Стипендії СУК 8
UWAC Scholarships

Життя і Культура 12
Life and Culture

Нашим найменшим.....16
For our Children

Мистецтво 18
About the Arts

Вісті з Централі.....20
News from the National Office.....21

Свято Державности 22
Ukrainian Independence Day

Від експертів 23
From the Experts

Громадська Хроніка 25
Community Events

Від наших читачів 28
Letters to the Editor

Приписи.....29
Recipes

Квіти Незабутнім.....30
In Memorium

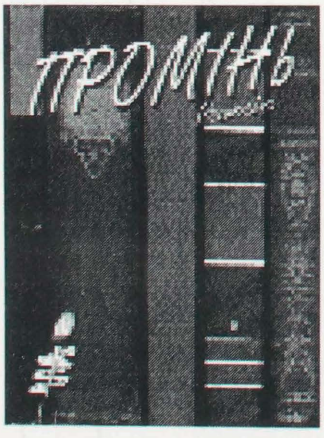

Обкладинка і формат - Данієл Арсено
Cover and layout - Daniel Arseneault

Нова адреса Централі
Союзу Українок Канади
Please note the new address of the National Office of the
Ukrainian Women's Association of Canada:
202-456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630
Fax: 204-947-3882
Office hours:
Monday, Wednesday, Friday
1 - 4 p.m.
Канцелярія відкрита в понеділок, середу і п'ятницю від 1-ої до 4-ої год. дня

Адреса, телефон, телефакс і електронічна пошта **Променя** подано з ліва
Promin address, telephones, fax & e-mail listed to the left

Редакційна Editorial

Слава Ісусу Христу!

Місяць жовтень традиційно прийнятий як місяць книжки, чи друкованого слова. Наукове дослідження про шлях друкованого слова від самих початків виявляє дуже багато цікавих інформацій. В кожній країні розвиток друкованого слова йде в парі із розвитком культури, з економікою, з політикою і державотворенням. Кожний нарід пишається своїми письменниками, які своїм словом уміли розбуджувати суспільство до патріотизму. Україна мала чи мало таких героїв слова, які на протязі довгих років бурхливої історії вкладали всі свої зусилля і здібності для свого народу.

Між ними були наші славні Тарас Шевченко, Іван Котляревський, Іван Франко, Леся Українка, Олга Кобилянська і много інших. Іван Котляревський перший почав писати української мовою, тому і Тарас Шевченко віддав йому пошану таким словами:

„Будеш батьку панувати
поки живуть люди,
поки сонце з неба сяє,
тебе не забудуть".

Ці творці вкладали палкий дух у їхні слова, щоб викликати в людях почуття гордости на якому будувати надію на повернення слави державного життя в майбутньому. Знаємо з історії що ці генії слова переносили часом страшні муки за їх написану правду. І з цієї самої причини часто потрібно було друкуватися підпільно або поза межами України. Тепер після проголошення Самостійної Української Держави виявляються чудові національні і патріотичні твори, які до того часу, силою загроження окупанта, могли тільки бути сховані в серцях їх творців.

Перші видавництва в Україні почали появлятися скоро після появи друкарнь в періодах культурного і національного відродження. В Українській Енцеклопедії, редактора Данила Струка і в різних інших джерелах є детальні описи про початки друкованого слова в Україні як також в діяспорі. Правила відносно друкованого слова відзеркалювали існуючу владу, окупанта нашого народу. А остаточно після окупації України комуністичною владою в 1939 р. всі українські часописи, журнали, тощо були заборонені, а журналісти репресовані.

В той сам час видавництво поза межами України почало розвиватися, що до певної міри компенсувало знищення „вільного слова" в Україні. Раптом почали друкувати ся різні інформації про жорстокий стан в Україні під комуністичною владою. Після проголошення Самостійної України, виявилося що підпільні часописи, які друкувалися в час поневолення України стали сполучниками із вільним світом.

Що до видань, які зосержуються суто жіночими справами, то 15 чисел першого жіночого журналу „Лада" видано у Львові в 1853 р. Журнали „Перший вінок" (1887) і „Жіноча Доля" (1893) були передвісниками всіх жіночих журналів. Їх редагувала Наталія Кобринська, якій ми завдячуємо жіночий рух в Україні. Потрібно ще згадати про популярне видання „Нова Хата".

Перед появою журналу „Промінь" в 1960-му році, Союз Українок Канади редагував власну сторінку в Українському Голосі. Підчас 37 років свого існування наш журнал „Промінь" переходив різні зміни, що до вигляду і формату. „Промінь" дальше відзеркалює всі прояви нашого жіночого руху на всіх ділянках громадсько церковного і культурно-освітнього життя.

Помимо того що ми сьогодні користаємося різними електронічними способами передання інформацій важливим є, щоб в парі з тим наше друковане слово дальше розвивалося і займало своє належне місце серед нашого суспільства.

Щасти нам усім Боже!

Ярося Сушко

Редакційна Editorial

Because the September issue of Promin had already gone to print when the sorrowful deaths of Princess Diana and Mother Theresa occurred, your editors were unable to make special mention of these tragic losses last month. These two women, although incomparable to each other in many ways, both brought their own special messages to the world. Mother Theresa spent her life fulfilling her mission in Christ through pure selflessness and humility. She chose a path of unselfish altruism, living among those she healed and making the Word of God the centre of her life. The peace and joy that she radiated to the sick and needy through her devotion to God has rendered her a saint of the twentieth century. Princess Diana, on the other hand, was born and raised in the world of wealth and glamour, and eventually married into a historical tradition of affluence and aristocracy. She became an icon of beauty and fashion to millions around the world, yet she still maintained an active concern for those less fortunate than her. She used her monetary wealth to draw attention to the causes that moved her, and her famed beauty and grace to comfort many on her visits to sites of land mine devastation and other sites of tragic misfortune. Many are incensed at the thought of comparing these two women -- one poor, selfless, and Godly, the other wealthy and worldly. The comparison, however, is not the point. These two women came from completely different worlds. Their importance lies in the ways that they touched and enriched our lives. Diana cannot be condemned for her position in life -- she touched people deeply and supported many causes. We were simply more aware of her activities due to the media spotlight that always shone on her. It is only tragic that her life ended in such pain and that her two young sons are left without a mother. We must also realize, though, that in Mother Theresa's passing, she too left behind many children whom she spent a lifetime comforting, healing and loving. In their respective roles, these two individuals were definitely "Women of Influence".

There are several important messages to consider in the aftermath of the aforementioned events. One is, of course, the greatly debated role of the media. In Princess Diana's case especially, we have all been witness to grand deliberations on the fact that the media had a direct hand in her death. This is a clear indication of the media's power in our world. Those who are in control of this powerful instrument of information must exercise incredible care and judgement in its ethical dissemination.

We also learn that any individual who is even remotely in the public eye is an easy target for criticism and jealousy. It often appears that instead of appreciating and benefiting positively from the benevolent activities of others, many people feel threatened, perhaps even spiteful, towards those who are in a position to contribute to society's progress. Instead of focusing on the negative, let us rejoice in goodness and do all that we can to support those with the means to uphold a cause. Our own communities offer excellent opportunities for this kind of behaviour. We should accept the example of Mother Theresa and Princess Diana and build on their legacies as symbols of goodness, altruism, and progress in the benevolence of humankind.

For our feature on literature this month, I have selected an article that also speaks of progress. The word "media" encompasses every aspect of the printed word and visual imagery. Although it is sometimes used in its varying forms for unethical gain, it is also an incredible educational and artistic tool. By learning more about its countless applications and utilising it with care, the media, as in the example of interactive literature, can create beautiful manifestations of literature and imagery that enhance both presentation and meaning. I hope you enjoy Robert Kendall's article on page 4.

God bless!

Оксана Арсенаулт

В ПОШАНІ ПЕРЕД ДРУКОВАНИМ СЛОВОМ

Трудно було б уявити собі сьогоднішнє життя людей без часописів, без книжок - взагалі без друкованого слова. Часописи, книжки зробили людству велитенську прислугу. Завдяки друкованому слову мільйони людей осягають освіту, пізнають великі відкриття природи, що служать людині, даючи їй вигоди. Сотки тисяч студіюючої молоді здобувають високу освіту - одні в просторих залях університетів, інші, завдяки великій скількості книжок, приступній кожній людині, дають їй нагоду набувати знання і самотужки.

Трудно собі уявити зорганізоване суспільство, яке не читало б своєї преси, своїх журналів з різних обсягів життя. Шляхом часопису, журналу, йде виміна думки людей відділених від себе просторами на сотки тисяч миль, шляхом часописів сприймаємо орієнтацію на світові події, витворюємо, так звану, публічну опінію на одну чи другу справу, особливо коли живемо в демократичній країні, де існує свобода преси і слова. Одиниці, які не читають своєї преси, своїх журналів лишаються поза життям суспільства, всі події і питання дня є для них незрозумілі, далекі і світ таких людей є дуже вузький, дрібний, що обертається в колі місцевих маленьких інтересів.

Шляхом друкування книжок збереглися думки велетнів духа - філософів, дослідників, науковців, Святе Письмо від соток літ; шляхом книжок ми маємо можливість пізнавати історію народів світу, положення різних країв з їх властивостями, пізнавати процеси культурного розвитку різних народів, читати захоплюючі повісті, житт'єписи цікавих людей і багато іншого.

Мірилом культури в багатьох цивілізованих народів є їх література, клясичні твори, які стають гордістю нації, а ім'я письменника, поета увіковічнюється як символ і окраса нації.

Український народ може сміливо ставати поруч найкультурніших державних народів зі своїми літературними здобутками - своїми клясичними творами - поезією, науковими, історич-ними, працями, драмою і.т.п., помимо того, що процес української літератури й науки йшли найбільш тернистим шляхом, переслідувані, цензуровані чужими пануючими в Україні владами. Самий тільки Тарас Шевченко засвітив в колі світочів духа, не тільки в Україні, але й у цілому світі, піднісши гасло вселюдських ідеалів - свободи людини і свободи народу за що замагається і тепер цілий вільний світ. А Іван Франко, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Марко Вовчок, Ольга Кобилянська, Юрій Федькович, Василь Стефаник, Юрій Клен та багато, багато інших. Кадри письменників, поетів-творців прекрасного мистецтва слова сьогодні, як в Україні так і в широкому світі. І це дає нам право гордитися мірилом нашої культури, дає право сміливо дивитися світові в очі і мати почуття рівновартної культурної людини в сім"ї народів.

Але..., є в нас дещо таке, нащо нам особливо треба звернути увагу та приглянутися йому зблизька: бистрий лет наших творчих сил - письменників, поетів, журналістів не йде в парі з українським читачем, чи властиво треба сказати, що український читаючий загал не йде в парі за своїм письментством, то є, що той читаючий загал є дуже нечисленний хоч і висококультурний. Серед поважної частини українського суспільства ще існує рабська байдужість до читання, одідичення з причин бідноти, що часопис, журнал, книжка це речі без яких можна обійтися, хоч такі люди сьогодні живуть в найбільших достатках, а неувазі до культурних вимог життя. Тому працівники пера в українській нації це люди які позбавлені елементарних життєвих потреб, відвернули вони своє обличчя від всього, що дає благо і добробут, пірнають в працю напів голодні, полишені своєму призначенню і не покидають свого пера, щоб наступні покоління могли гордитися талановитістю свого народу і щоб могли вони відтворювати події нашої великої доби. Не дописує наш загал під цим оглядом, не йде впарі з творцями нашого письменства і в цім лежить велика частина нашої трагедії.

Свято книжки і преси уведене на те, щоб підносити з оспалости й байдужости та лінивства до читання народні маси. Свято це має велике національно-культурне значення і повинно воно стати в наших організаціях одним з найкращих і найсильніших.

Хай Свято Книжки заставить нас зупинитися перед питанням: бути читаючою люди-ною і разом свідомою своєї культурної вартости, чиділком байдужою?

Промінь, жовтень 1961

Свято Книжки Literary Month

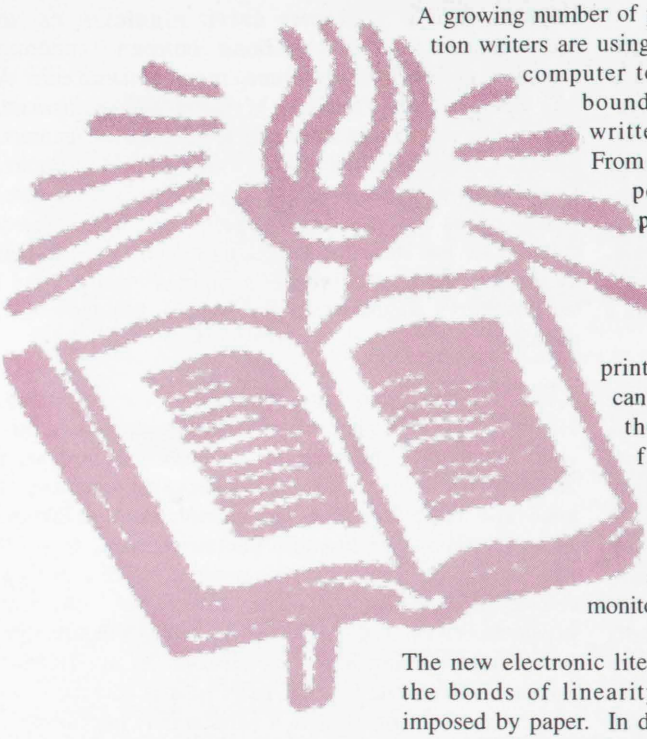

Excerpts from

Writing for the New Millennium: The Birth of Electronic Literature by Robert Kendall

Originally published in Poets & Writers Magazine, November/December 1995, and reprinted with permission of the publisher, Poets & Writers Inc., 72 Spring Street, New York, NY 10012

Literature has always been a remarkably adaptable art form. It's at home on the lips of the storyteller or the actor. It happily dons the accoutrements of song. Even the printed page may spawn extraverbal hybrids such as visual poetry, calligraphy, and illustrated books. Now the range extends still further. The computer -- that remarkable melting pot of all communication -- has become another medium for expressing the incomparable beauty and power of the word.

A growing number of poets and fiction writers are using the personal computer to stretch the boundaries of the written tradition. From the electronic pen come poems and stories that couldn't be represented in print -- work that can exist only on the infinitely flexible "cyberpage" offered by the personal computer monitor.

The new electronic literature breaks the bonds of linearity and stasis imposed by paper. In digital form, a story can draw readers into its world by giving them a role in shaping it, letting them choose which narrative thread to follow, which new situation or character to explore. Within a "page" of poetry on screen, words or lines can change continually as the reader watches, making the text resonate with shifting shades of meaning. Written work can "improvise," altering its own content every time it's read. With its power to mix text, graphics, sound, and video, the PC can extend the ancient interdisciplinary traditions of writing.

This emerging genre -- often called interactive literature, because the reader can interact with it -- has gained an inexorable momentum in the past few years. Such prominent writers as William Dickey, Thomas M. Disch, and Robert Pinsky have tried their hand at interactivity, and the medium has attracted many other talented practitioners in this country and abroad, as well as a number of publishers devoted almost exclusively to it. It has garnered favourable critical attention from such conservative voices as The New York Times Book Review and The Washington Post Book World and spawned an eloquent body of critical theory. Interactive literature has found its way into the curricula of English and writing departments at many colleges, including the New School for Social Research in New York, where I teach interactive poetry and fiction.

Fuelling the new genre is a mushrooming interest in electronic publishing. Books of all types are coming out on computer-readable disks, with the PC screen substituting for the printed page. The new field is seeing activity from many of the nation's largest publishing houses, including Bantam Doubleday Dell, Macmillan, Paramount, Penguin, Putnam, Random House, Simon & Schuster, and Time Warner, as well as university presses such as Oxford, Yale, and Columbia, numerous small presses, software companies large and small, and even self-publishing authors. Publishing on disk not only allows new ways of creating books, but also throws open the doors for entirely new distribution channels that may have far-reaching implications for literature.

For example, one of my interactive digital poems is afloat on a sea of computer networks, where it has been read by hundreds of people across the country who have downloaded it -- that is, transferred it via modem to their own computers. At least 9,000 copies of this poem have been circulated worldwide by distributors of shareware (software that users can try out before they pay for it). By means of a PC and audio equipment mounted in an exhibition space, the poetry becomes a liter-

ary artwork/performance that attracts people of all stripes who watch, read, listen to, and interact with it.

Most electronic pioneers are exploring the computer as a vehicle for malleable, non-linear writing unlike anything from the world of print on paper. They use a technique called hypertext, which allows the reader to pursue various diverging and criss-crossing paths through a story or poem. The writer can link any section within a text to many other spots in the same work. A segment of writing can therefore lead to any of several alternative continuations or digressions rather than just the next page.

By [the] process of choosing which links to follow, readers determine the order -- and therefore also the contexts -- in which episodes of a story or poem appear. They assemble their own versions of a fictional world in much the same way that they piece together unique, personal versions of the real world from the fragments of their own experience. The text becomes a real environment that the reader can interact with and alter rather than just a description of one.

Interactive electronic literature is not part of today's mainstream, but this may change as an increasing number of readers become accustomed to books on disk and more and more publishing houses venture into electronic publishing. Reference and children's books have been very popular in electronic versions for five or six years, and there are now more encyclopedias sold on disk than in print. Literature on disk is slowly gaining acceptance.

Hundreds of novels, stories, and poems that were conceived for the printed page are now available in electronic format. The vast majority are reprints of works that have already appeared in print, though some noted authors -- including Kathy Acker, Robert Coover, Alice Fulton, David Ignatow, Stephen King, and William T. Vollmann -- have published work electronically either instead of or before publishing it on paper.

Electronic media are also having an impact on little magazines. They make possible such ventures as BLAM!, an aggressively provocative product of New York's East Village, which uses audio and animation to turn text into interactive performance art. Anyone with a PC, a modem, and access to a computer network (such as CompuServe or the Internet) can put together a magazine with negligible production costs and make it available to thousands of network users who can download it to their own computers for free. There are now dozens of such magazines with a literary focus, some predictably bad, others (like Postmodern Culture and GRIST On-Line) of very high quality.

"...the new literary technology points toward a deepening rather than (as some fear) a lessening of the human element in writing."

The World Wide Web is giving a boost to literature on many fronts. It's providing a home to many new literary magazines and archives, letting authors publish their own work at little or no expense, giving print and electronic publishers alike the opportunity to disseminate free samples of their wares, and letting writing programs put the work of their students before a broad reading public.

The biggest obstacle to the widespread acceptance of electronic books and magazines is currently the primitive state of the technology for reading them. Staring at today's computer screen just doesn't have the same attraction as curling up with a good book. However, industry experts expect the eventual arrival of an inexpensive paperback-sized computer with a screen that matches the readability of the printed page. Then the electronic publishing boom will begin in earnest.

Although few among the proselytizers of digital publishing predict the disappearance of printed books any time soon, it's hard to imagine that the technology won't have a profound effect on the reading and writing of future generations. It certainly wouldn't be the first time that technology has altered the course of literature. Would the flowering of the novel have been possible without the printing press? Think about literature before the invention of paper or of writing itself.

Interactive literature is likely to flourish because it satisfies some strong artistic needs. It's been hailed as the logical culmination of post-modern tendencies such as making the reader a partner in constructing the meaning of a work, but there are deeper attractions.

From the earliest times, writers have been drawn to alternatives to linear

narrative that make storytelling more flexible. Devices such as the story within a story, the flashback, and the subplot are precursors to hypertext. The dynamic, interactive nature of the new genre may also let us recapture something that was lost when oral literature gave way to a written tradition. Poems and stories carried solely on the tongue are constantly reshaped and revitalized by improvisation. Storytelling is partly a skill of spontaneous interaction between teller and audience. In its purest form, as it arises in the bar after work or at the family dinner table, it must respond to the perplexed question, the raised eyebrow, the stifled yawn, and all the other cues that signal the narrator when to elaborate and when to cut to the chase.

Eventually interactive fiction may engender characters that communicate as if they were actual people. A step in that direction has been taken by Jeffrey Morrow and Janet Murray of the Massachusetts Institute of Technology (MIT), developers of a program called Character Maker, which uses rudimentary artificial intelligence to unfold a work of fiction by responding to questions and comments that the reader types in. This makes the act of reading much like having a conversation with a character in a story.

With its aesthetic kinship to oral tradition and live performance, the new literary technology points toward a deepening rather than (as some fear) a lessening of the human element in writing. It also provides some comfort when one contemplates a coming century that many expect to be dominated by interactive electronic media (we already have interactive television, movies, and record albums in fledgling form). If the genre flourishes, it will mean that no matter what else we encounter in the digital future, there will always be something of spiritual and intellectual value -- namely literature -- to put up on the screen.

TRYPILLIA ARTS

TRYPILLIA BOUTIQUE

Art and Custom Picture Framing

In the heart of Toronto's Bloor West Village

2285 Bloor Street West
Toronto, Ontario, Canada
M6S 1P1

(416) 766-0113

РІЗДВ'ЯНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Просимо подати нам Ваше Різдв'яне Поздоровлення не пізніше як до **25-го ЛИСТОПАДА, 1997 р.**, щоб забезпечети місце в числі журналу за місяць січень, 1998 р.
Якщо можливо то просимо поздоровлення подати нам у форматі готовому до друку. Можна присилати поштою, телефаксом, або через "e-mail"

CHRISTIMAS GREETINGS

Please submit your Christmas Greetings by
NOVEMBER 25, 1997
in order to ensure its inclusion
in Promin's January 1998 issue.

All greetings should be submitted in a camera-ready hard copy format or via e-mail to *isushko@netinc.ca*
Thank you.

РЕАКЦІЯ ІЗ БРЕДФОРД, АНҐЛІЯ

Щановна і дорога п-ні Редакторко Орися Сушко!

Свого часу я дописувала до Променя і обіцяла співпрацювати. Останнім часом життя моє було дуже заняте і я мало присилала своїх матеріялів.

Одержавши останнє число Променя за липень-серпень, перечитувала його і сколихнула мене стаття Лєни Ґулутсан „Вдова" в англійській мові. Я відразу того ж вечора сіла й написала, мов відповідь на її статтю, оцю „Вдовину пісню". Я теж переживаю, подібно до п-ні Ґулутсан, втративши свого дорогого мужа 7 місяців тому.

З щирим українським привітом і пошаною до Вас і Вашої цінної праці - журналу Промінь та з побажаннями дальших успіхів.

Віра Смерека,
Бредфорд, Англія

ВДОВИНА ПІСНЯ

Любий мій, тебе нема ...
Ти пішов від мене й я сама ...
В кожнім подиху твій образ милий
Живе зі мною, хоч тебе нема ...

Та дім мій тихий ... Тебе нема ...
О, що б дала, щоб твій подих чути,
Слова Твої щоб повнили мій дім,
Розмови наші повнили мій світ.

Ти був усе - життя, надія, віра,
Спліталися бажання в ціль єдину
І все довкруг стояло на місцях
Життя було мелодією повне.

В нім я жила весела і співуча,
Гаряча в слові, ніжна і палка,
То ласкою, то докором плекала,
Тебе, мій любий, друг мого життя.

О, я не вірю, що тебе нема,
Ти все ще тут живеш зі мною,
В душі твій образ близько так весь час,
Лише у хаті більш тебе немає . . .

На кладбищі могилка, хрест і квіти . . .
Чи ти, це, милий, - там тебе нема.
Один лиш напис про тебе говорить,
Оті слова замість людини на землі.

І як же жить мені без тебе, милий,
Як пережить розлуку, буть самій?
Навчи, як жить мені без тебе,
Як вчив мене ділить життя удвох.

Колись в давнину жони помирали
Разом з мужами на костер ішли.
І я також здається вмерла із тобою,
Життя мого частина зосталась.

Та знаю я, що жити мушу в світі,
Діла провадить, яких ти не зробив.
Це довг мій - жить, щоб ти жив
В ділах моїх, які ти залишив.

О, любий мій, щоб я віддала,
Аби тебе побачить ще хоч раз,
Обнять поцілувать і бризнуть сміхом-словом,
Як це робила я нераз . . .

Та я сама . . . і друзі, мов бояться,
Не йдуть до мене, як колись було . . .
Учусь я жити, любий мій без тебе,
Обіцянку сповняю, яку тобі дала.

Живи зі мною, мій коханий друже,
В душі живи, як жив в житті роки,
Я завжди - вічно твоя буду,
Бо ти єдиний мій найкращий в світі муж.

Віра Смерека

СТИПЕНДІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Як Вам відомо із попередніх інформацій в обіжниках Союзу і в журналі Промінь, Центральна Управа СУК рішила дати стипендії в загальній сумі $10,000. потребуючим студентам в Україні, щоб допомогти їм досягнути їхньої академічної мети. Критерія включала такі вимоги як національна свідомість, володіння українською мовою, доказ фінансової потреби і.т.п. В журналі за місяць травень, 1997 згадано всіх тих, що допомагали нам у цій справі. З окрема складаємо Репрезентантові Укр. Фонду Культури, Роману Лунь сердечну подяку за уміле виконання йому доручення Централі відносно цього проєкту. Подаємо листи від проводу організацій в Україні як також від студентів яким ці стипендії приділенні. Разом з цим поміщуємо знимки із їх вручення. При нагоді будемо поміщувати ще більше листів подяки.

Вручення стипендії в Українському Фонді Культури: Представники Преси, Марія Драч, Роман Лунь, Борис Олійник, Голова Укр. Фонду Культури

ЖІНОЧА ГРОМАДА
МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ
Київ, Україна

30-го липня, 1997 р.

Голові організації Союзу Українок Канади, пані Орисі Сушко

Вельмишановна пані Орисю!

Міжнародна організація „Жіноча Громада" виносить подяку за виділення чотирьох стипендій українським студентам, які відмінно навчаються і в цей час є соціально незахищеними: Алексієвій Ганні, Маркевич Ірині, Куценко Оксані і Кукуюк Юлі.

Ці стипендії були урочисто вручені в "Українському Фонді Культури" (м. Київ) 22 липня, 1997 р. паном Романом Лунем.

З повагою і щирим привітом

Марія Драч, голова

Ліля Григорович, Депутат Верховної Ради (сидить) і Атена Пашко вітають студентів яким наділено стипендії.

СОЮЗ УКРАЇНОК, Київ, Україна

ВШ П-ні Орисі Сушко
Голові Союзу Українок Канади

Високоповажана пані Голово!

Провід Союзу Українок, Стипендійна комісія при Проводі СУ щиро дякують за передані через п. Романа Луня стипендії в сумі $900 США. Впевнені, що наші стипендіантки будуть гідні Вашої та нашої довіри і продовжуватимуть справу розбудови незалежної України.

Стипендії

Scholarships

Сподіваємося на плідну подальшу співпрацю.

Ще раз щиро вдячні Вам за турботи і піклування долею нашої української молоді.

З глибокою повагою і добрими побажаннями.

Голова СУ, Атена Пашко

Голова Стипендійної комісії Людмила Глушко

Слідують листи від студентів, які отримали стипендії.

Щиро дякую Союзу Українок Канади за присуджену мені стипендію, яку я отримала у м. Києві від представника Фонду Культури п-на Романа Луня в сумі $600 американських доларів. Ваша допомога - це велика матеріяльна підтримка для подальшого навчання.

Вітаю Вас та всіх членкинь Союзу Українок Канади з 6-ою річницею Незалежности України! Бажаю великих успіхів та всього найкращого!

Вікторія Карпатська

Висловлюю Вам сердечну подяку за отриману мною стипендію від Союзу Українок Канади в сумі 300 доларів США, яку мені вручила голова СУ пані Атена Пашко, 14 липня 1997 р.

Ця допомога зараз для мене дуже доречна: я навчаюсь на факультеті кібернетики Київського університету ім. Тараса Шевченка і для засвоєння навчальної програми необхідно комп'ютер, якого я до цих пір не маю, а дякуючи Вам, я зможу вже його придбати.

Буду прикладати всі свої зусилля. аби виправдати Ваше довір'я, всі свої сили і вміння буду віддавати на благо розбудови рідної України. Буду дуже вдячна, якщо й надалі буду мати можливість писати Вам.

Ще раз висловлюю Вам, пані голово і всім добрим людям, котрі приймають участь у цій благородній акції, щиру подяку. Була б рада знати імена наших благодійників. Зичу всім Вам міцного здоров'я, успіхів у всьому, щастя.

З глибокою пошаною і щирою вдячністю

Мирослава Дебелюк

На знимці: Марія Драч і Роман Лунь із студентами які одержали стипендії.

УКРАЇНСЬКИЙ ФОНД КУЛЬТУРИ

252021, м.Київ, вул.Липська,16
Рахунок № 000702603, Міськдирекція Укрсоцбанку
м.Києва, МФО 322012,
Тел. (044) 293-27-73, 293-74-79

«22» липня 1997 р. № 1/87

На № _____

Голові Союзу Українок
Канади

пані ОРИСІ СУШКО

Високодостойна пані Голово!

Президія Українського фонду культури висловлює особисто Вам та всім членам Союзу Українок Канади сердечну вдячність за передані через нашого уповноваженого п. Романа Луня кошти в сумі 1200 американських доларів для присудження стипендій студентам України, які за своїм соціальним станом потребують моральної та матеріальної підтримки.

Запевняємо, що кошти будуть використані за призначенням. Інформаційні матеріали надішлемо додатково.

З глибокою повагою та вдячністю

Голова Українського фонду культури академік НАН України — *Борис ОЛІЙНИК*

УКРАЇНСЬКИЙ ФОНД КУЛЬТУРИ ПРАВЛІННЯ

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA (NATIONAL EXECUTIVE) HONOURS ST. ANDREW'S COLLEGE WITH ESSAY PRIZES

The Ukrainian Women's Association of Canada, the previous National Executive, announced in the spring of 1997 the establishment of Essay Prizes for students in the Faculty of Theology of St. Andrew's College. The prizes carry a total value of $1,000.00 and were divided among four students at the Fortieth Convocation of St. Andrew's College, held on September 21, 1997. The essay prizes were presented to the students by Mrs. Sonja Bejzyk, the newly elected National President of the Ukrainian Women's Association of Canada.

Минулого року Центральна Управа Союзу Українок Канади оголосила нагороди для студентів Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея за написані твори в українській і англійській мовах. Нагорода в сумі $1000.00 була розділена між чотирма студентами і вручена на Сороковій Конвокації Колегії Св. Андрея 21-го вересня, 1997 р. Нагороди вручила Соня Бейзик, новообрана голова крайової управи Союзу Українок Канади.

The essay prize winners were the following:

Evan Duchcherer - Third year Theology Student from North Battleford, Saskatchewan with the essay entitled, "The Meaning and Background of the Word of Christ on the Cross".

Pavlo Fedoryna - Third year Theology Student from Kyiv, Ukraine, with the essay "Розмова Ісуса Христа з Никодимом та значення цієї розмови для людського спасіння"(in Ukrainian) "The Dialogue of Jesus Christ with Nicodemus and its Meaning for Human Salvation".

Evan Maximiuk - Third year Theology Student from Yorkton, Saskatchewan with the essay entitled, "The Relationship of Christ to the Pharisees and Saducees".

Rev. Fr. Vasili Popovich - Fourth year Theology Student from Ukraine, with the essay entitled, "Місце і значення Св. Таїнства в Православні Церкві" (in Ukrainian) "The Meaning and Significance of the Holy Mysteries of the Orthodox Church".

Whatsoever Things Are Lovely

- Krista West -

This article is excerpted from Our Hearts True Home, ed Virginia Nieuwsma, published by Concilliar Press, P.O. Box 76, Ben Lomond, CA 95005. Reprinted by permission.

I began working with my hands at an early age. My father is a machinist by trade and a great handyman. The story is told in my family that when I was three years old, a friend gave me a toy worktable in which plastic "nails"were hammered. I soon tired of this and had to be given a real block of wood along with real hammer and nails. I pounded contentedly until there was literally no space left for a single nail.

I quickly moved on to finer work. My mother taught me to crochet at age five, and sewing and embroidery soon followed. I enjoyed natural talent in these areas and was never happier than when engrossed in some project of my own design.

The only thing I loved as much as using my hands was reading. Stories of any kind were my preference, so long as they were grand and beautiful. These stories helped foster a vivid imagination. I was always inventing situations and characters for my playmates and myself to act out. Occasionally my imagination got me into trouble -- I would create fantastic tales about myself and then tell them to my credulous playmates.

It was not that I failed to understand the difference between the real and the imaginary. It was that I preferred the imaginary -- not because I wished to escape, but because I longed for resurrection and redemption. I wanted life to be good and beautiful and epic. I sought meaning in everything, and instinctively felt that the stories were so much more real, so much more true, than the ho-hum, day-to-day life I saw in my middle-class world. I wanted every blade of grass, every rock, every person to have a purpose in the grand scheme of things.

Though I remember this sense of mystery and transcendence from an early age, I did not get it from going to church. My non-practicing Lutheran mother and lapsed Roman Catholic father had me baptized as an infant in the Lutheran Church, but religion was never discussed in my family. I grew up having no notion of what I was expected to believe about God. No one told me that He was merciful or loving or awesome, yet somehow I knew these things in my heart anyway. I believed that I could talk to God (I had not been informed otherwise!), and so I assumed that a relationship existed between God and myself.

These ideas were really the beginning of my journey into Orthodoxy. Years later, a school friend introduced me to a local Plymouth Brethren church and my mother and I started attending. Because of this, I was able to convince my parents to send me to a small, evangelical Protestant private school where some of my friends were enrolled.

Though I spent about six years in the Plymouth Brethren church and all of my high school years at this school, I never took root in the evangelical church. I certainly tried, but as time went on, I realized that everyone else's God and my God were not quite the same. I equated God with beauty, not knowing at first that this was seen as idolatry and heresy by many of my brothers and sisters. I loved ritual and order, and increasingly found these things when working with my hands or writing poetry. On one or two occasions I tried to express these still-forming ideas, and quickly learned to keep them to myself. The Christians I knew did not have open minds about such matters, and some even flatly told me that I was wrong.

Never very articulate about my ideas, I sometimes even wondered whether I was mistaken, and yet deep down I believed that somehow, these things had to be true -- or else I could not be a Christian. For a time, I even developed an interest in Judaism, reading most of Chaim Potok's novels as well as some Jewish folktales, drawn by the ritual and tradition. These stories appealed to my greatly, but at the time I did not realize that a person could convert to Judaism, so I did not pursue it further.

I met my future husband in my sophomore year of high school, and we became fast friends. I was able to express my ideas with Alban, and I felt relief that I had someone with whom I could discuss God and religion. We began attending a very small community church that had been started by friends of our high school English teacher. The church was beginning to incorporate some semblance of liturgy in worship, and we both enjoyed attending there.

We were married at the end of my senior year in high school (Alban's first year in college). My new husband was studying classics, a natural outgrowth of his love of history and language, and he began reading about the early Church. His readings provided him with new insights into Christianity's roots, and he became curious to find an "apostolic"church. Increasingly uncomfortable in the community church, I supported him, and so we began searching for a place that reflected our changing perspective. Our hunt brought us to a few local parishes of the Episcopal Church, none of which seemed right.

Our fourth Sunday, we visited the local Anglo-Catholic parish. It was a beautiful basilica, and when we went inside -- what wonders! The stained glass, the dark wood pews, the marble rood screen, the vestments, the glorious prayers and hymns, the order and structure -- it all seemed to good to be true! We were both delighted with our discovery, I for the beauty and majesty, and Alban for the service, which looked to him as if it were straight out of a history book. Neither of us had known that things like this existed. We soon enrolled in confirmation classes, and after completing those became very involved in the parish. Alban began leading Evening Prayer and serving at the altar; I joined the altar guild and began to work on small projects, restoring vestments and liturgical furnishings.

Eventually, the greater problems of the Episcopal Church in the U.S.A. began to affect our little island of Anglo-Catholicism. This was a very sad time for me because I saw heresy and schism affect every member of our small community. The people in our parish knew that we had to make some sort of move out of the Episcopal Church, but we could not agree on how to do it, or where to go.

Alban and I aligned ourselves with a group of people who wanted to move the parish into the Antiochian Orthodox Archdiocese (all Orthodox share the same faith but come from diverse ethnic backgrounds -- this jurisdiction is under the Patriarchate of Antioch, located in Damascus). We began to read, Alban extensively and I a little, about Orthodoxy. Our love for the Episcopal Church had long since begun to pale due to that church's increasingly questionable theology, and the way it seemed to blow with the winds of society.

We began to look at the unchanging stability of Orthodoxy with longing eyes. Knowing by this time that we would spend our lives devoted to the Church, most likely with alban in the priesthood, we yearned for a communion that would not change its doctrines and essential practices. We became part of the core group in the parish that was pro-Orthodoxy, and spent a year trying to educate our fellow parishioners. After a time, we realized that we were no closer to moving our parish into Orthodoxy that when we began, and it was time for us to go. We decided to make our first visit to an Orthodox church, St. George Antiochian Orthodox Church of Portland, Oregon.

My intellectual and emotional conversion to Orthodoxy was finalized the first time I walked down the aisle of St. George's at the beginning of the service. The church building was very humble compared to our gorgeous Anglican basilica, but that day it was as beautiful to me as the fields of heaven. As I walked, I knew that I had found the house of God, that here was where my God resided, and was not only "my"God, but everyone's God. Here was where beauty and creativity and joy had their abode. I heard the censer bells ringing and the voices of the chanter and choir and knew I was home. For good.

After this we signed up for chrismation classes, but I really would have been happy for the priest just to say, "Please sign on the dotted line to become Orthodox." I would have done it, in a hearbeat! Chrismation classes were joy upon joy for me, for I heard God being spoken of in the way that I had always thought of Him. When the priest explained the concept of hell as our own refusal to be in the presence of God, I interrupted the class, and asked him if that was really what the Orthodox Church taught. I simply could not believe that my own thoughts and musings on the next life were contained in the Church too!

I also learned that the Church takes Christ's Incarnation and Resurrection very seriously, and that they affect each Christian's life every hour, every minute, every second -- not just at Christmas or during Holy Week and Pascha (Easter). The way in which the Incarnation and Resurrection stood as a backdrop for Orthodox life fascinated me (and continues to do so), because it was my old idea that everything has meaning and purpose -- but in a much greater, holier way than I had every imagined. Truly, every blade of grass, every rock, every person is redeemed through Christ's Incarnation and Resurrection.

In January, 1993, Alban and I were chrismated at St. George's with eight other people from our former Episcopal parish. St. George's is a strongly Syrian and Lebanses parish, and we loved it. I found the Middle Eastern ethos very comfortable, and I soon preferred the Byzantine Rite to the rite of the Episcopal Church. The community of St. George was extremely welcoming to my husband and me, as well as to the other people who converted with us. There was a wonderful sense of "give and take" in our parish as those of us who had converted learned about a culture that has embraced Orthodox Christianity for two thousand years. In turn, those who had been Orthodox their entire lives saw the riches of their Church anew through the eyes of their convert friends. There were many good conversations (and, of course, many good meals!), and my husband and I were blessed with friendships that will last our entire lives.

Not long after we had found our home in Orthodoxy, we began the application process for seminary. We never even had to question how we would spend our lives. They were centered around the Church and there was nothing else that was equally important. The priesthood quite naturally seemed the life for us. We had discovered so much love and joy in Orthodoxy, there was no struggle over our decision to spend the rest of our lives devoted to the greatest treasure we possessed, our Church.

At the time of this writing, my husband is in his second year of seminary. We are very happy to be pursuing our life goal together, and we both feel blessed to have a work ahead of us that is meaningful and rewarding. I am still very involved in find handcrafts and I continue to find a path to God through them. I have embarked on some embroidery for vestments and would eventually like to try my hand at embroidered icons. I have a particular interest in the liturgical furnishings of the Orthodox Church and am slowly building my fund of knowledge about their making and care.

While I know some women wrestle greatly with their decisions to convert to Orthodoxy, it was never difficult for me, because the Church embraced and nourished those very "Orthodox" ideas about God that had been growing in my heart since childhood, and she provided a place for me to continue working out my salvation. I am not an intellectual or a theologian, but a simple women who sits in the pew and offers to God what she can.

Some days, I go to church and halfway through the service, I find that I am paying more attention to the way the tassels are sewn onto the altar covering than to what is going on around me. At first, I would reprimand myself and try to pay closer attention. But now, I find peace in the knowledge that God knows that the altar covering or icon or carving on the iconostasis is just as prayerful

for me as the words of the Liturgy are for the next person. "Finally, brethren, whatever things are true, whatever things are noble, whatever things are just, whatever things are pure, whatever things are lovely, whatever things are of good report, if there is any virtue and if there is anything praiseworthy -- meditate on these things" (Philippians 4:8).

Krista West now sews cassocks and vestments part-time, putting her love for handcrafts to its highest use. She and her husband, Alban, are looking forward to serving their first parish after he finishes his degree at Holy Cross Greek Orthodox School of Theology in Brookline, Massachusetts. ❀

Unseen Art

The hands that pray perform a higher art
Than any other, for the one who prays
Can weave a Christmas wreath about the heart
And deck the soul with songs of ringing praise.

These hands spin skeins of hope upon their wheel,
Or stitch a coat of faith to wrap a friend
(with threads of love to comfort, warm and heal)
Against the wintry blast of Fortune's wind.

The sculptors of the spirit wield the Name
Divine, just glimpsing through the darkling glass
Their audience of One. He's all the fame
They need, and all their love would dare to ask.

Oh, unsung authors, work your unseen art
For us who know more solid crafts our part.

- Donna Farley

Re-printed with permission from
The Handmaiden, Vol. 1, No. 1/Winter 1996.
Conciliar Press.

Continued on page 19

Черешня

Осіннього дня, Яків настирливо дивиться на вітром зриваюче пожовкле листя черешні, що опадає мимоволі на землю. Хлопчина залюбки вмістився біля вікна у теплій хаті і міркував скільки то потіхи і користі було з цього дерева, коли на ньому пишалися овочі - черешні.

Але цього року і декілька років назад не видно було соковитих черешень. Навіть птахи опустили це засихаюче дерево. Тато і мама та й він сам не шукали його прохолодної тіні у літні гарячі дні.

Йому пригадалися добрі часи. Коли всюди сяяло сонце, пахло літом, а таки найвигідніше було сісти під симетрично розложеним черешневим деревом і споглядати на окружаючий світ.

Яків пам'ятає, коли він мусив відганяти птахів, які нераз вкрадалися подзьобати червоних ягід на вершині дерева. Хто не любить смачних темно-червоних овочів черешні? Він цілий сезон пильнував, щоби фрукти доспіли на сонці цілковито. Бо вони будуть багато солодші і виглядатимуть як намальовані, коли зриватимуть їх у кошик. Дозрілі черешні позривано на людські потреби. Залишилося далі зелене, розкішно розташоване листя.

Малому хлопцеві пригадалося коли тато показував йому як дерево наповнялося пуччям. Ранньою весною усі заглядають за пробудженою природою. Цікаво було бачити хлопчині, що з приходом теплих дощових днів, пуччя перемінилося на листя і цвіт. А цвіт на диво такий гарний, рожево-білий. Навіть бджоли знали, що у нас цвіте черешня.

Несподівано подув весняний, нераз зрівчастий вітерець і недовготриваючий молочний цвіт осипався. А під ним наповнилися бруньки. Весна набирала свого чару і краси. Листя побільшувалося, а поміж ним можна було зауважити маленькі зав'язки овочів.

„Чому так є?", думав Яків. Адже кожна рослина створена Богом. Має свій цикл життя. Приносить плоди і продовжує рід.

Притаманним їй розмаєм і врожайністю посаджена черешня втішалася довгі роки. На жаль, настали несприятливі явища природи і улюблена черешня почала втрачати життєву епоху.

Вкінці, малий Яків постановив ретельно доглядати дерево-черешню, яка росла в невеликому саду, біля рідної хати.

Оля Горегляд

В цій загадці знаходяться слідуючі слова в англійській мові. Їх всіх є 14. Знайдіть їх.

котик	сорочка	прапор	хрест
хата	церква	яйце	яблуко
авто	лис	морква	олівець
рожа	риба		

C	A	T	S	T	J	N	A	Z	E
Y	P	L	H	O	Y	D	L	Q	G
V	P	W	I	R	V	F	L	A	G
Z	L	H	R	R	B	W	I	K	Y
H	E	P	T	A	Z	B	J	S	H
O	Q	E	A	C	H	U	R	C	H
U	J	N	K	R	W	B	D	A	D
S	K	C	F	O	X	A	Z	R	J
E	V	I	W	S	B	K	Y	H	Q
Q	L	L	H	S	A	R	O	S	E

About the ARTS

REFLECTIONS ON MY GENERATION - 1930

Zonia Lazarowich

My sisters, friends and I had the good fortune to be born in a simpler time. We children (all of us) attended Ukrainian school, church, we sang in the church choir, went to dancing school, were happy members of CYMK. Most of us took music of one sort or another - piano or violin. The rules by which we lived were also simple and direct: obey your elders and do your best. Our parents clung to the philosophy that it was necessary to keep us as busy as possible and out of trouble. A simple, uncomplicatd life where everyone understood the rules and rarely, in our memory, contemplated questioning them.

Our good fortune continued. We were directed to get the highest credentials in education in any field we chose - or our parents chose. As a result, all of my family, my sisters and brother graduated from university - as did our friends. And there were many of us.

Science of one kind or other attracted people like Melvina and Claudia Gowda. Mel, went on to Cornell University to get her Master's degree and contemplated going on for a doctorate then decided that an academic life was not for her. She has spent her years as an instructor in Dietary Technology at NATE and is now - like the rest of us - retired. Raina Yanda went into some exotic field like microbiology, her brother became a doctor. Others like Victoria Myskiw and her sister June also went into a field of sciences as did Vera Chumer. Medicine claimed fewer of us. The only one I can think of is Zonia Tkachuk who became a doctor and her sister, Dolly, who studied violin at Peabody Institute in the States and later became an Anglican minister.

Music claimed quite a few of us and since this was my field maybe I knew more of these people. Those I recall like Irene Bubniuk who went with me to London, England to study piano as I did the violin. She is now, I believe, in music publishing in Montreal. Then there was Donna Gresco, a wonderful violinist who for years was a well known soloist and who as a student studied, as I did, in Winnipeg then went on to a career as a soloist. I had several close friends who became well known singers. Vera Bayrack who made her name in the quartet Verkhovyna organized by Olena Hlibowych in Toronto and was popular for years in Canada and the United States, and Lesia Zubrack whose voice I still have on many wonderful records produced in Toronto. Slavic Studies attracted Myrna and Janice Kostash. Myrna went on to carve a place for herself in Canadian historical literature and Janice was the first female valedictorian in the history of the University of Alberta of her graduating class. She is now in diplomatic work and travels the world for Canada.

By far the largest number of us became teachers as I did eventually. The influence of this group is so far reaching that few of us bother to contemplate it. Many of our mothers were teachers and that was what became of us. My sister Leona and I joined this group while our other sister Halia became a librarian.

This is my own group of friends but many others claim a similar history and background. Our generation takes a lot of this for granted.

What happened? In a word, we became over-educated. There eventually seemed to be little place for us in the Ukrainian organizations. And, in any case, our mothers were carrying on the community work in the churches and social organizations. They carried on capably for their own generation plus two further generations.

What resulted was interesting and possibly unexpected. There was a renaissance of Ukrainian dancing which gained international prominence. (Wouldn't Avramenko be astonished?) Ukrainian dancing schools attracted countless numbers of eager participants. We took up embroidery and as a result studied the beautiful traditions that our own mothers could not imagine. Easter egg painting became breathtaking. Our poor 'paylo Ukrainian' became transformed into an educated Ukrainian learned by our

children in the public or church schools. University Ukrainian Slavic Department graduates are now making an important contribution to Ukraine which is going through such an agonizing rebirth.

There it is. Who knows what lies ahead but on looking back - let my say it - we haven't done too badly, have we?

Having retired from a career in teaching Zonia is now the Executive Director of the Alberta String Association and the publisher of a small paper for the string teachers. Her musical activities are centered around the Concordia Symphony Orchestra (as Concert master) and she is a member of the Hearthstone String Quarter with her brother Dennis and sister Leona (who did the final editing of this article), and a close family friend.

ЛЮБЛЮ УКРАЇНИ КОХАНОЇ НЕБО

Люблю України коханої небо,
що буде, люблю, й що було.
Живи моє серце, живи не для себе,
для себе ж бо ти й не жило

Щасливії люди, щасливих багато.
Живуть для живого живі.
Тому я повинен про щастя співати,
коли навіть серце в крові.

Володимир Сосюра

ОСІННЄ

Вже вітер встеляє листками
Барвисту колиску землі,
В дорогу неблизьку над нами
Зібрались летіть журавлі.
І скільки прощальної муки
В їх криках у даль попливло,
І жовтень, мов глечик опуклий
Вбирає останнє тепло.
Хати, наче люблячі нені,
Дітей проводжають у світ
А жовтень палаючим кленом
Задумливо дивиться вслід.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Жовтень є місяць осінних обідів, осінних чайків та базарів. В цьому місяці також вшановується „друковане слово". На останньому з'їзді в Едмонтоні, Союз Українок Канади представив нову книжку - Моя книжка Іконів. Ікони були писані знаним іконописцем Вірою Лазарович-Сенчук; двомовний текст був написаний комітетом релігійного навчання (Українська Православна Церква Канади) і книжка була видана коштом Союзу Українок у співпраці з Консисторією УПЦК. Крайова управа визнає і дякує Марії Воронюк-Буджак за її ініціятиву проєкту під час своєї каденції, як голова СУК та Сесілії Качковській - голові комітету за її відданість і посвяту у закінченні проєкту.

Багато делегатів беручи участь в з'їзді купили копії книжки та через них багато членкинь мали нагоду її переглянути. Книжку можна замовити через Крайове бюро. Ми плянуємо вислати копію кожному відділові, разом з анкетою замовлення. Ціна книжки є $20.00 + $2.50 за пересилку. Потрібно подбати, щоб всі членки Союз купили цю дорогоцінну книжку собі, своїм дітям. внукам та взагалі допомогти її розповсюдити.

Запізнайтеся з нашими провінційними головами!

Крайова управа складається з провінційних голів. Це є наші членкині, які тримають і скріплюють контакти з окружними відділами і крайовою управою. Вони також помагають Крайовій управі виконувати мандат СУК. Ми їм всім дякуємо за їхню відданість та співпрацю і надіємося, що їхній ентузіязм та активна участь у СУК продовжуватиметься. Починаючи із сходу на захід, в цьому місяці ми хочемо подати Вам профіль двох провінційних голів СУК.

МАРУСЯ ВЕНҐЕР

Пані Маруся Венгер є активною членкою СУК, відділу Доньки України в Монтреалі. В цьому відділі вона займала декілька позицій в управі, включно з 5-ть річною каденцією, як голова. Вона є відданою членкинею Української Православної Катедри Св. Софії в Монтреалі та членом церковного хору довгі роки. Пані Венгер була активною в Комітеті української школи, будучи його головою 8 років. Вона була вибрана головою Східньої управи СУК на провінційному зїзді' СУС в Гамільтоні в жовтні 1996 року. Ми бажаємо їй дальших успіхів.

ОЛЯ КОВАЛЬЧУК

Пані Оля Ковальчук є головою Провінційної Екзекутиви СУК в Манітобі - на другій каденції. Вона є членкинею СУК вже 41 років. В цей час, пані Ковальчук є головою Комітету Членства СУК відділу ім. Лесі Українки (Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпегу) і 3-ою заступницею голови Крайової Управи СУК. Вона є член Ради директорів Колегії Св. Андрея у Вінніпегу і Комітету членства Вінніпезького Клюбу Українських Професіоналістів і Підприємців. Пані Ковальчук є віддана членка УПЦК.

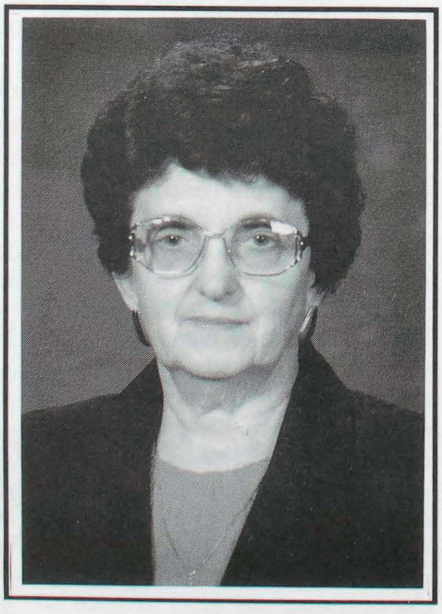

Оля Ковальчук---Olga Kowalchuk

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

October is a month of fall suppers, fall teas and bazaars. This month is also dedicated to honouring "the printed word". At the last convention held in Edmonton, the U.W.A.C. released a new book — My Icon Book. The icons were written by well known iconographer, Vera Lazarowich Senchuk; a bilingual script was written by the Committee for Religious Instruction (Ukrainian Orthodox Church of Canada) and the book was published by the U.W.A.C. in cooperation with the U.O.C.C. The National Executive acknowledges, with thanks, Mary Woroniuk Budzak for initiating the project during her term as president of the U.W.A.C. and Cecilia Kachkowski, Chair of the Committee, for her devotion and dedication to the completion of the project.

Many delegates attending the convention bought copies of the book; through them, many members have had the opportunity to peruse the book. Copies of the book may be ordered through the national office. We are planning to send a copy to each branch, along with an order form. Cost per book is $20.00 + $2.50 shipping and handling charge. This is the book that all U.W.A.C. members should purchase for their children, grandchildren, or just to have in their own possession.

Meet our Provincial Presidents!

The National Executive consists of Provincial Presidents. These are our members who maintain and strengthen contact between the Local Branches and the National Executive. They also assist the National Executive in carrying out the mandate of the U.W.A.C. We thank them all for their dedication and cooperation and hope that their enthusiasm and active participation in the U.W.A.C. will continue. Moving from east to west, this month we would like to profile two Provincial Presidents of the U.W.A.C.

Маруся Венгер---Marusia Wenger

MRS. MARUSIA WENGER is an active member of the U.W.A.C., Daughters of Ukraine Branch in Montreal. In this branch she has held several executive positions, including a 5 year term of office as president. She is a devoted member of the St. Sofia Ukrainian Orthodox Cathedral in Montreal and a long-time member of the church choir. Mrs. Wenger was active in the Ukrainian School Committee, having served as chairperson for 8 years. She was elected President of the Eastern Executive of the U.W.A.C. at the Provincial U.S.R.L. Convention in Hamilton in October 1996. We wish her much success.

MRS. OLGA KOWALCHUK is Manitoba Provincial President of the U.W.A.C., in her third year of office. She has been a U.W.A.C. member for 41 years. Currently, Mrs. Kowalchuk is chairperson of the Membership Committee of the Lesya Ukrainka Branch of the U.W.A.C. (Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral in Winnipeg) and is 3rd Vice President of the National Executive of U.W.A.C. She is a member of the Board of Directors of St. Andrew's College in Winnipeg and on the Membership Committee of the Ukrainian Professional and Business Club of Winnipeg. Mrs. Kowalchuk is a dedicated member of the U.O.C.C. as well as of the U.W.A.C.

Independence Day

Свято Державности

ВІДЗНАЧЕННЯ 6-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Дата 24-го серпня є найвизначнішою в історії українського народу, бо уже 6 років як відбувається процес відродження, довголітнього-поневолення, українського народу. Багатотисячна участь присутних з Торонто й околиць величаво відзначили цю славну подію на оселі Київ в Оквіль, Онтаріо почавши Екуменічним Молебнем, який відслужили всечесні о. прот. Богдан Сенцьо і о. Іван Барщик в супроводі хору церкви св. Покрови - диригент Зенон Лавришин. Отець Богдан виголосив, відповідно до свята проповідь.

Мистецька, пообідня програма почалася канадським і українським гімнами у виконанні оркестри Батурин під диригентурою О. Брездена а голова Конгресу Українців Канади Марія Шкамбара (відділ Торонто) відкрила свято, далі слідували мистецькі точки, які переплітalися танками, співом та деклямаціями. Головну промову виголосив Перший Президент України, дост. Леонід Кравчук - депутат Верховної Ради в Україні. В своїй змістовній промові він пригадав підготовку до незалежності ще в 1990-му році і ніхто не сподівався, що референдум 1-го грудня 1991-го року виявить і затвердить волю українського народу 92%, бути НЕЗАЛЕЖНИМ. „Народ, який дав світові Тараса Шевченка, Лесю Українку, Івана Франка і інших світових велетнів, має повне історичне право бути незалежним!" сказав дост. Леонід Кравчук. 7-го грудня, 1991-го року перестав існувати радянський союз і з того часу інтенсивно почалася розбудова, комуністами знищена, українська держава. І ніхто не зможе повернути Україну в ярмо, в якому вона так довго, перебувала. Канада перша визнала самостійну Україну і подала руку допомоги. „Так, ми маємо труднощі в економічному, політичному і релігійному житті, але все це ми направимо і український народ, в наступному 21-столітті, буде вели-ким народом місії демократичної, самостійної України."

Генеральний Консул Дост. Сергій Боровик привітав всіх і дав признання українцям в діяспорі за всебічну допомогу Україні. Він вручив мисткині писанок, шан. Одарці Онищук, диплом і медаль. Достойники міста Торонто Дейв Гатчин і Дейв Миллер склали привіти від міста (вбрані в вишивані сорочки). На, превеликий жаль випав дощ і програму не було докінчено, але присутні, з вдячністю Богові та з душевним піднесенням, сприйняли цю важливу подію, яка передасться нащадкам та поінформує світ, про страждання і досягнення, незалежної України!

добр. Катерина Бублик

Books, Magazines
Newspapers, School & Office Supplies, Handicrafts, Jewellery, Pictures, Embroidered Blouses, Threads, Fabrics, Greeting Cards, Videos, CDs, Cassettes, Supplies for Easter & Christmas, Post Office, Parcels to Ukraine

W. KLISH Phone: (416) 703-2752
M. STECKO Fax: (416) 703-2753

Arka Ltd.
UKRAINIAN BOOK STORE & GIFTS

575 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT., CANADA
M5V 2B6

From the Experts

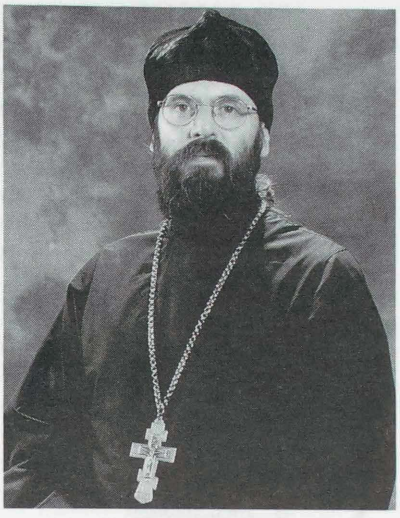

Father Bohdan Hladio of Hamilton, Ontario has again provided his expertise and insight into the Orthodox faith to answer the following question:

I am a Sunday school teacher in the Ukrainian Orthodox Church. It is almost impossible to ignore the issue of Halloween, since the children are becoming so excited about dressing up and "trick or treating". How does the Orthodox church view the "tradition" of Halloween? Should it be discussed with the children and if so, how?

Halloween - innocent fun or spiritual danger?

At the end of October we are all familiar with the sight of young, costumed children going from house to house collecting candy - our traditional Canadian holiday of Halloween. As Orthodox Christians, though, is there something more, something deeper that we should be concerned with regarding this holiday?

As Christians, our response to anything is based on three questions:

a) is it beneficial to my spiritual life, to my salvation?
b) is it of no consequence, either way, to my spiritual life?
c) is it dangerous or detrimental to my spiritual life or my salvation?

Looking at Halloween through this prism, the one thing we can state unequivocally is that the practice of "Halloween" is not necessary to our salvation, for if it was it would be a part of the church calendar, a part of our Holy Tradition. So from the Orthodox standpoint, it can at best be seen as of no consequence, if not actually dangerous. This is the point where the Orthodox discussion of this western tradition begins.

I'm sure we're all aware of the origins of this practice - in the western (Latin, and later protestant sects) Christian tradition the feast of All Saints (which for us falls on the Sunday after Pentecost) falls on November 1st, consequently, the evening of October 31st is "All Hallow's Eve" (The Evening before All Saints). Pre Christian beliefs regarding the presence of spirits wandering the earth, etc., became a part of the folklore of this day (similar to the Kupalo rituals associated with St. John's day in our folklore) and the practice of costumed revelers, representing members of the "spirit world", going from house to house to exact tribute was born. In more recent times, with the formation of wiccan (who see themselves as the keepers of the original pagan european religion) and satanist "churches", this evening has also been adopted by them as a holiday. Based on all of this, it is obvious that any argument regarding the institution of Halloween as having anything at all to do with either our Ukrainian culture or our Orthodox Faith is absolute nonsense.

We live, however, in a culture which is not Ukrainian, nor Orthodox. How are we to react when our children or grandchildren expect to get dressed up and go from house to house collecting candies? Is this truly an evil thing to do, even though in many neighbourhoods it is literally the only time in the year that people have pleasant interaction with their neighbours? Is the parent who permits their child to take part in this ritual, or even hands out candies to the neighbourhood children, sinning against their faith?

The majority of Orthodox (and Christian) opinion seems to see Halloween as something which is to a greater or lesser degree dangerous to our faith. But the response to this danger generally falls into two categories when the question "what should we do about it?" is posed.

Many believe that our response to Halloween should be the response the early Christians made to the pagan Roman festivals - that is, we should "Christianize" it. They make the point that we cannot simply tell our children that they cannot do this, we must give them alternatives. They offer alternatives such as having parish celebrations where children dress up like saints (learning about the particular saint they represent) on this evening; handing out candies with biblical verses on them to children who come to their house, or telling them "God loves you" as they give them treats, etc.

Others are of the opinion that we should absolutely ignore this festival, not even to acknowledge its existence. They make the point that it is virtually impossible for a child to understand the difference between the "pagan" and "Christian" celebration of this festival, and that by trying to give a

Christian character to this festival we risk giving our children the message that Halloween is a Christian festival, that is, something good.

How we respond to this problem depends to a large degree on our parish, on our community and neighbourhood, and especially on our faith. No matter what we do, we must make sure that our children know what Halloween is, we must teach them about the evil that the devil propagates in the world, and make them know that they need not fear "witches", ghosts or even the devil if God is with them. Our public, and sadly even our Catholic school systems in Canada, spend an entire month teaching our children that there are "good witches" and "good ghosts" and otherwise giving our children lessons in a non-Christian, magical, pagan world view.

In dealing with the problem of Halloween, as with many other aspects of our western culture, nothing can take the place of a firm foundation in the Orthodox faith, knowing what is dangerous to our faith and staying away from it, and especially in recognizing what is beneficial and necessary for our salvation, in "choosing that good part" (Lk.10:42) which will not be taken from us.

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS

- **Accounting and Auditing**
- **Corporate and Personal Tax**
- **Estates and Trusts**

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
5233 Dundas St. W., Suite 201, Etobicoke, Ont. M9B 1A6
Tel: (416) 239-3008 Fax: (416) 239-7920

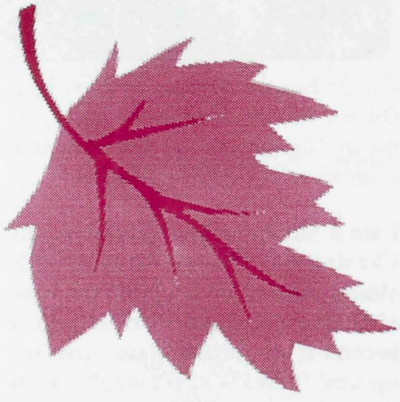

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift.

Please send Promin to the following from: _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ years at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 73016, LIMERIDGE MALL POSTAL OUTLET, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L9A 5H7

КЕЛОВНА, БК

Минуло вже 70 літ від тих скромних початків коли засновано Союз Українок Канади. Той широкий вид, тії ідеалістичні мрії основоположниць здійснилися через роки працею рук многих жінок - Союзанок. Вони прийняли як своє завдання опіку і навчання української культури, літератури, мистецтва і, не менше, свою Українську Православну Віру. У великих і малих відділах членкині Союзу віддано і без жодних вимог працювали де тільки було потрібно їхньої виправленної руки.

От так і в Келовна, БК, у відділі ім. Савелі Стечишин, котрий тепер існує тільки 22 роки. Основники цього відділу відчули потребу організованого підступу до громадських справ, а особливо до будови нового Храму Божого, котрого будівля почалася 1971 р. Сама громада Свв. Апп. Петра і Павла в Келовна вже існує сорок років. В році 1974-му був сформований відділ ім. Савелі Стечишин і від того часу сила праці і поважні суми гроша були жертвовані громаді на всякі домашні обов'язки, щоби виконати громадські та церковні потреби. Їхня праця, це праця любови, безплатна, часто невдячна і зовсім віддана.

Один з найважливіших проєктів в цьому відділі якраз тепер закінчився, щоби бути готовим на храм 40-ліття громади, 12-го липня. Понад рік вже минуло коли тодішня голова, Катерина Бартко, підняла справу вишиття обрусів і рушників на великий і малий престоли, на образи і на всі речі церковні на котрі потрібно накриття -всього 18 речей. Членки одобрили цей проєкт в лютому 1996 р. На початку було п'ять членкинь котрі взяли на себе обов'язок власного вишиття. Вони були Катерина Бартко, Юстина Федейко, Вікторія Перзан, Павліна Гакман і Олеся Павлюк. На превеликий жаль, Юстина Федейко відїхала з Келовни мешкати в Едмонтоні, і її недокінчену частину обруса на великий престіл взяла Катерина Бартко. За той рік і половину коли цей проєкт провадився, було многих нарад, багато їзди до церкви і по різні потреби, і дес'ятки не рахованих годин праці над власним вишиттям. Перше важливе завдання було вибрати взір відповідний на всі речі, і було постановлено вживати такий самий на кожну річ. Багато примірників переглянули наші вишивачі поки зложили взірець котрий тоді очолила і вирисувала Павліна Гакман. Від так, понад рік власної, тяжкої праці віддано, щоби привести до досконалого заключення цей довго очікуваний дар. На 6-го липня, о. Подтепа посв'ятив готові речі, які опісля були положені на свої місця. На Храм 40-ліття, 12-го липня, церква дійсно виглядала прекрасно, не менше завдяки новим обрусам і рушникам, і завдяки праці тих, що присвятили свій час і таланти. На Храмовому обіді, Катерина Бартко, як голова відділу підчас цієї праці щиро подякувала всім що так знаменито виконали її. В своїм привіті до громади в той самий час, голова відділу Анна Стелмащук нагадала зв'язки Союзу до церковної громади і дала короткий перебіг праці цього відділу почерез 22 роки. Завдяки тої праці маємо тепер багато потрібного, як у церкві так і в громадській залі, і в знаменито спорядженій кухні. Понад все те, відділ пожертвував громаді около $20,000. Всім членкам, бувшим і сучасним належиться не обмежена подяка.

З ліва: П. Гакман, Б. Перзан, о. Подтепа, О. Павлюк, К Бартко

Анна Стельмащук, голова

ВШАНУВАННЯ

В неділю12-го квітня, 1997 р. зійшлося 35 членкинь відділу ім. Савелі Стечишин в Келовна, БК і успішно відбули що-річний день членства. Рівнож, ця оказія була пресвячена на підтримку і користь журналу Променя.

Заля була відповідно прибрана, шовковими квітами та виробленими смолоскипами на столиках. На сцені стояв прапор відділу і великий букет червоних маків.

Голова Анна Стельмащук привітала всіх присутніх і передала програму Олі Проць, референтка членства, котра очолювала комітет на цей день. Пані Проць представила по одиноко нові членки. Кожнійбув вручений гарний живий корсаж, котрі виробила Маруся Гуш, заступниця голови, і було читано коротку біографію нових членок і їхню працю в Союзі.

Нові членкині котрі вступили у ряди Союзу відділу в Келовна були Стела Хомут, перший раз; Ольга Васильків, котра прибула з Едмонтону де попередньо була членкою відділу при громаді Св.Андрея; і третя Надія Фик, повернувшись до Келовна по кількох роках, наново вступила до нашого відділу. Надія Боярчук, членка в різних відділах перед приїздом до Келовна, була нагороджена грамотою 60-ліття членства в Союзі Українок Канади. Приймаючи грамоту, Надія щиро подякувала управі та членкам за таку для неї пошану і коротко пригадала свої роки в Канаді (від 15 літньої дитини), та працю в Українській Православній Церкві і в Союзі.

Ґеня Свенарчук дала цікаву і добре досліджену промову про заснування журналу Промінь, підкреслюючи обов'язки кожної членки передплачувати і читати його. Розігравку на однорічну передплату Променя виграла Марія Гарасим. Всього було подаровано на пресовий Фонд Променя $160.00, в котрій сумі включається $60.00 від Надії Боярчук, символізуючи її 60 літ членства в Союзі. Щасти їй Боже. Програма закінчилася перекускою солодкого та чаю.

З ліва: Надія Боярчук, Надія Фик, А. Стельмащук, Стела Хомун, Олга Васильків

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ АНСАМБЕЛЬ, Торонто, Онт.

Подала добр. Катерина Бувлик

Після величавого відзначення 6-ої річниці незалежности України, 21-го вересня, Торонтці вітали надзвичайно талановитий ансамбель пісні і танців, як доказ того, що Україна відбудовує також культуру свого народу, бо "вартість народу міряється рівнем його культури".

Заповнена заля Roy Thomson Hall з захопленням зустрічали цей перший військовий ансмабель. Наче Божа рука розкидала барвисті квіти по сцені, танцюристи вибігли на сцену і своїм професійним виступом засвідчили майстерність виконання точок з різних частин України.

Концерт почався співом канадським і українським гимном а далі спів, музика переплiталися з танцювальними точками, іноді гумористичними, які артисти бездоганно виконували, особливо солісти, своїми вишколеними голосами чарували публіку, яка не дуже охотно відпускала їх з сцени. Я не буду зупинятися на репертуарі програми бо ансамбель виступив в 22-ох містах Канади і думаю, що більшість зацікавлених мали нагоду побачити і почути винятковий виступ.

Кінцевою точкою програми прозвучала пісня "Любіть Україну" в якій виконавці після довголітнього, безбожницького панування, народ ВОСКРЕС і творить мистецькі шедеври, на які був завжди багатий, але на жаль, приносив славу чужому народові. Надіємося, що наступні мистецькі концерти наших мистців з України будуть амбасадорами величі нашого народу, як в свій час був славний хор ім. О. Кошиця, який своїми ангельськими голсами дивував світ. ЩАСТИ ЇМ БОЖЕ!

Poetry by Peter Kuzyk

A BOOK OF POETRY

A book of poetry unread is like a church unattended.
For it fails to serve the purpose for that what it was intended.
It is not church arachitecture nor the poetry book's cover
That will turn one to religion or be a poetry lover.

No, without participating nor the indulgence into these . . .
What hopes then for satisfaction if you have made no suntheses?
If you have not read the book's page, prayed in a holy edifice,
Then, whatever your opinions, undoubtedly you are amiss!

Only can gratification bear upon your mind and heart
When you have prayed in a Lord's mansion, there did openly impart
Into your prayer a truthful meaning, it is then you shall accrue
Of the countless joys and blessings true workshipping can bring to you!

Now, the beauty of poetry, the inspiration that it brings,
The joy, the tears, thought, the laughter . . . are indeed the breath of springs!
Filled with pleasure and excitement, with reflection, meditation,
With promotion of well being . . . Truly is a Lord's creation!

And only mentioning a few here, Burns, Shevchenko, Shakespeare, Poe . . .
What fortunes in their poetry! What knowledge they would share we know!
That in their lifetimes they amassed, their books of poetry afford . . .
A worth, care we to delve therein, of wealth covers but hide and hoard.

August 22, 1997

MAN'S INHUMANITY TO MAN

No one in this world can be
Inhuman as is man to man;
And knowingly with cruelty
From time when life itself began.

Yes, knowingly with cruelty,
With condemnations that are lies....
Without a conscience, bring man ruin
He in a pretense so decries!

But yet, because of prominence,
A name that holds the public's sway;
And favoured by the media . . .
Bears fruit despite his fouling play!

The cries that hold his condemnation
Are too oft' hushed, but for the fear
That these would make you his next victim . . .
For here truth flounders in arrear.

Yes, languishes in untruth's pow'r
With which he fabricates his might . . .
Then, endlessly informs the world
With constant cries that he is right!

September 11, 1997

Letters to the Editor

До Редакції

I am enjoying your new format of both articles and cover design. It makes it more colourful for reading and very attractive to show off to others. Keep up the good work.

Yours truly
Betty Karpiuk
Thunder Bay, Ontario

Приємно бачити оформлення і обкладини, головне Київські церкви, поміщуйте більше. Бажаю успіху у Вашій праці.

З пошаною
Галина Губа
Лондон, Онтаріо

I just love the new covers on your Promin. It encourages me to read the magazine.

Sincerely
Elma Wepruk
Fort Frances, Ontario

Enjoy reading the new Promin, but would like some recipes and cross-stitch designs.

Sincerely
Katie Rudey
Sheho, Sask.

Mrs. Rudey,

In response to you request for some recipes, we are including several in this issue. We will also be including some embroidery patterns in the future.

The editors

Attached is my contribution for Promin. I enjoy reading about Ukrainian events in Canada. It's nice to see our culture still alive in Canada. Continue the good work and may God bless you.

Mary Kostiuk
Ottawa, Ontario

Sending my subscription for Promin which I really enjoy reading, especially in the July/August issue articles such as: Canada Day and Women of Influence - Toast from Ukraine to Savella Stechishin. I have her first cook book printed in English by Trident Press Ltd., Winnipeg Canada 1957. I bought it from dobr. M. Kernisky in Windsor, where Fr. Frank Kernisky was the parish priest.

Doris Malenchuk

Greetings!

Enclosed is a cheque to cover my subscription and a donation to the Press Fund.

The attractive front covers and the varied content format have made the new Promin an incredibly interesting magazine to read.

Olga Kuzyk
Amherstburg, Ontario

Бажаємо управі і редакції багато здоров'я і витривалости у Вашій праці з нашим журналом Промінь.

З Християнським привітом

Наталка Мельничук
Кор. Секретарка
Відділу СУК при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Альберта

First of all congratulations on the splendid new Promin editions.

I would like to get a copy of Lubomyr Luciuk's book "Welcome to Absurdistan". I have tried several sources including the publisher "Kashtan Press"in Kingston, but to no avail.

Peter S. Woloschuk
Ottawa, Ontario

Mr. Woloschuk,

Thank you for you kind comments re Promin. Perhaps some of our readers will be able to assist you in obtaining a copy of the book "Welcome to Absurdistan". We will forward any information we receive to you.

The editors

RECIPES

LENTIL SOUP (submitted by Zoria Kanasevich)
2 cups lentils (can also use any kind of beans)
8 cups water
3/4 cup chopped onions
2 cloves garlic, minced
1 1/4 cups chopped carrots
1 1/2 cups chopped celery
1/4 cup olive oil
1 tsp salt or 1/2 tsp kelp salt
1 small can tomato paste
2 bay leaves
1/2 tsp oregano
1/2 cup diced bacon
3 tbsp wine vinegar

Soak lentils or beans overnight in water. In Dutch oven, saute onions, garlic, carrots, celery in oil. Add lentils, 6 cups water, salt, pepper, tomato paste, bay leaves, oregano. Bring to boil. Cook 2 1/2 to 3 hours, until lentils are soft. Remove bay leaves. Add vinegar. Garnish with bacon.

TURKEY TOMATO BARLEY SOUP (submitted by Mary Danyluk)
2 tbsp olive or vegetable oil
1 kg (2 lb) turkey or chicken drumsticks
4 medium size stalks celery, sliced 1/2 inch thick
3 medium size carrots, peeled and sliced 1/2 inch thick
2 medium size potatoes, peeled and cubed
1 large yellow onion, coarsely chopped
2 (454 g) cans tomatoes with juice, broken up (use your own canned tomatoes)
8 to 10 cups water
2/3 cup pearl barley
1/2 tsp each dried thyme, crumbled marjoram, black pepper
1/4 cup minced parsley

Heat oil in a large pan for 1 minute. Add drumsticks and brown. Add water, carrots, celery, onion, potatoes, barley, salt, thyme, marjoram and pepper. Bring to a boil over high heat. Cover, reduce heat to low and simmer until tender. Stir in tomatoes and parsley. Serve or refrigerate the soup until cool then skim off fat. Remove skin and bones. Cut meat into bite size chunks. Reheat when ready to serve. Can be frozen. Cooking time: 2 hours, 15 minutes.

In response to requests from our readers we are including some recipes from the Green Grove Ukrainian Orthodox Camp 45th Anniversary Book.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ
IN MEMORIUM

Natalie Evanishen of Kelowna, B.C., died on August 21, 1997. She was born July 1, 1912, on the family farm near Hafford, Sask. She was predeceased by mother Efymia (Kinash) Hawrysh, father Ivan Hawrysh, sisters Mary and Helen and brothers Anthony, Walter and Nestor. Natalie is survived by her husband of nearly 66 years, John Evanishen; children Jerry of Kelowna, Johanne of Calgary, and Danny of Summerland, B.C.; daughter in law Elizabeth Evanishen; six grandchildren and one great granddaughter; sisters Anne Bodnarchuk of North Battleford, Sask., Olive Kindrachuk of Kelowna, Sophie Matiation of Burnaby, B.C., Mary Woytiuk of Hafford, Polly Karpyshyn of Vilna, Alta. and Sena Guest of Victoria, BC; brothers Jaroslaw and David of Hafford; and many other relatives and friends.

She was a member and officer of many service, women's, church and Ukrainian organizations. Bright, cheery, happy and fun to be with, Natalie will be missed by more people than she could ever believe. Her cook book, „Baba the Cook", is in final stages of preparation, and will be published in Spring 1998.

The church service was conducted by Reverend P. Blazuk at the Ukrainian Orthodox Church in Kelowna on August 26, 1997.

The staff at Lakeshore Place in Kelowna planted a rose in memory of Natalie, who was a much loved resident of the facility. A memorial rose garden was established at Lakeshore Place, this rose being the first to be dedicated.

In 1931, Natalie was one of the original members of the first branch of CYMK, in Hafford, Sask. She and John worked with CYMK for many years in many capacities. Natalie received 25-and 50-year plaques for her work with the group.

This year marked Natalie's 65th year of dedication to the Ukrainian Women's Association of Canada. In 1932, she joined the O. Basarabova Branch in Hafford, Sask. and in 1945 she moved to Meadow Lake, Sask., where she organized the Olena Teliha Branch. From Meadow Lake she moved to Saskatoon and Wynyard, Sask., and in 1973 to Kelowna. When the Kelowna Branch was to be named, her proposal that the Branch be named after Savella Stechishin was accepted.

As a member of the various branches, Natalie held the following positions: President, Past President, Secretary, Past Secretary, Correspondence Secretary, Treasurer and Representative on many committees. In 1942 she was President of the Saskatchewan Provincial Executive, and later served as Promin Representative.

Natalie had a long and fruitful life. She would not want us to be sad at her passing, but we can't help but miss her.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ
IN MEMORIUM

В першу річницю упокоєння мого дорогого мужа бл. п. **Михайла Марчук**, який відійшов від нас у вічність 30-го вересня, 1996-го року в Чиливек, Б.К., дарую на журнал Промінь $50.00. З великим сумом, але мило згадуємо Тебе.
Вічна йому пам'ять!

Дружина Настина (Нелі) Марчук з родиною

Жертвую на Промінь $25.00 у світлу пам'ять покійної **Анни Дутчак,** моєї доброї приятельки і активної членки СУК відділу Барвінок в Ошаві довгими роками.
Вічна їй пам'ять!

Наталя Давдз
Ошава, Онтаріо

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Олексія Штихна** пересилаємо $50.00 на журнал Промінь. Дружині Олі з родиною висловлюємо щире співчуття. Канадська земля хай буде йому легкою, а пам'ять про нього вічною.
Вічна йому пам'ять!

М. Цехош ($20.00), А. Каліщук ($10.00), А. Кіт ($10.00), Є. Панчишин ($10.00)
Торонто, Гамільтон і Ст. Кетеренс, Онтаріо

В пам'ять моєї дорогої сестри, **Наталі Іванишин,** яка упокоїлася 12-го серпня, 1997 р. дарую $50.00 на журнал Промінь. Вічна їй пам'ять!

Сестра Оля Кіндрачук
Келовна, БК

15-го вересня, 1997 р. упокоїлася в Бозі у Вернон, Б.К., бл. п. **Lily Zuzak.** Похоронні відправи відбулися у Вернон, Б.К. і в Едмонтоні, Алта. Покійна залишила в смутку дорогого мужа Др-а Василя Зузака та відданих батьків Розалію і Мирослава Григірчуків в Вернон, як також дальшу родину та багато приятелів. Лилі була членом СУК відділу „Доньки України" в Монтреалі та співала в церковному хорі Катедри Св. Софії в Монтреалі. „Вже не буде твій голос по церкві лунати, але всі твої друзі будуть Тебе споминати". Висловлюємо наше сердечне співчуття родині, і замість квітів на свіжу могили даруємо $25.00 на журнал Промінь. Вічна їй пам'ять!

Маруся і Адольф Венгер, Монтреал, Кве.

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Наталі Іванишин, яка упокоїлася 21-го серпня, 1997 р. складаємо дар на журнал Промінь в сумі $50.00. А пам'ять про Наталю нехай між нами буде вічною. Родині висловлюємо щирі співчуття!

Юрко і Розалія Петращук, Келовна, Б.К.

Відділ СУК ім. Княгині Ольги в Лондон, Онтаріо дарує $25.00 на нев'янучий вінок в пам'ять бувшої членки та голови нашого відділу, **Софії Степанюк**. Всій родині складємо співчуття.

голова, Віра Новицька
Лондон, Онтаріо

Відділ ім. Княгині Ольги у Едмонтоні, Алта. дарує $50.00 на журнал Промінь як нев'янучий вінок в пам'ять дорогої членки бл. п. **Марії Попович**, яка упокоїлася 27-го липня, 1997 р. на 73-му році життя. Вічна їй пам'ять, а родині щире співчуття.

Ольга Стельмащук, Референтка Променя
Едмонтон, Альберта

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ
IN MEMORIUM

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів, батька бл. п. **Павла Степового**, який упокоївся в жовтні 1978 р. і матері бл. п. **Емілії Степової (Ґуран)**, яка упокоїлася в лютому 1982 р. складаю пожертву в сумі $200. на журнал Промінь.

Вічна їм пам'ять!

Орися Сушко з родиною
Гатільтон, Онтаріо

Складаю пожертву в сумі $200. на нев'янучі квіти в пам'ять мого батька, бл п. **Петра Лазаровича**, який упокоївся 15-го травня, 1983 року. Хай пам'ять про нього буде вічною!

Галя Липка з родиною
Гатільтон, Онтаріо

УКРАЇНЬКА КАНАДЬКА ФУНДАЦІЯ
ІМ. ТАРАА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION
OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

- Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $2.5 million awarded.
- Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.
- Inquire about living bequests and designated funds.
- Perpetual recognition given to contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-847-3881

Запевнімо нашу будучність!

Манітобська Управа СУС зі складовими організаціями
ТУС, СУК і СУМК
влаштовує
Провінційний З'їзд/Семінар
в суботу 1-го листопада, 1997 р в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Просимо всіх членів СУС: ТУС, СУК І СУМК взяти участь в цьому Семінарі. Реєстрація починається в 8:30 рано. Більше інформацій можна отримати від:
Walter Manulak - голова СУС на Манітобу - тел: 204-222-3022
Olga K. Kowalchuk - голова СУК на Манітобу - тел: 204-667-5200

TO OUR READERS.....

In the interest of making the publication of Promin more efficient and cost-effective, we have recently changed printing services to Trident Printing as well as our mailing process. We have also consolidated our staff in order to streamline our administrative procedures. More details are forthcoming in the November issue. We greatly appreciate your patience during this transition.

UWAC National Executive

PRESS FUND

The National Executive of the UWAC and the editorial staff of Promin express a most sincere thank you for the financial support given to Promin as well as the many positive comments received. We are anxious to meet the needs of our subscribers and appreciate your letters. We will not be publishing a list of donations in this issue. It will be published in the next issue (November 1997) and will include all those received before October 15th, 1997.

Сердечно дякуємо всім за щедрі пожертви на Пресовий Фонд і за щирі і позитивні вислови відносно нового формату Променя. Повідомляємо, що ми не друкуємо листу жертводавців в цьому числі журналу, однак в насупному числі будуть поміщенні всі пожертви які ми одержали включно до 15-го вересня.

Editorial Board / Редакція

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В Промені за місяць липень-серпень, на ст. 29, в дописі про 70-ліття відділу ім. Лесі Українки у Венкувер Б.К., членки Уляна Гомола і Марія Полонич одержали грамоти за 65 років членства а не 5 як було подано. Редакція перепрошує за допущену помилку.

MY ICON BOOK, the cover of which is featured on the back cover page of this journal, was recently published by the Ukrainian Women's Association of Canada in cooperation with the Department of Christian and Heritage Education, Ukrainian Orthodox Church of Canada and officially launched during the UWAC banquet at the National CYC convention held in Edmonton this past summer. This beautifully illustrated book features full-colour reproductions of icons written by Winnipeg iconographer Vera Lazarowich-Senchuk with black and white line drawing by Alice Nicholaichuk of Saskatoon and Kathy Nicholaichuk-Maciulis of Toronto. The script was written by the Committee of Religious Instruction, Ukrainian Orthodox Church of Canada with music transcribed by Larry Klopoushak of Saskatoon.

As indicated in the National President's "News from the National Office", the book is available for purchase by contacting the national office at 202-456 Main St., Winnipeg MB R3B 1B6, tel. 204-957-7630, fax 204-947-3882. The cost is $20.00 plus $2.50 for shipping and handling charges. We strongly recommend your purchasing one or several of these, before the first printing of 1000 books is depleted.

На задній окладинці цього числа Променя поміщено окладинку із найновішого видання "MY ICON BOOK". Цю книжку видав Союз Українок Канади у співпраці із Консисторією Укр. Прав. Церкви в Канаді. Офіційне представлення книжки відбулося на бенкеті СУК підчас всеканадського з'їзду СУС в Едмонтоні, Альберті минулого літа. Ікони написала відома іконописар Віра Сенчук з Вінніпегу, а чорно-білі рисунки виконали Леся Николайчук з Саскатуну і Каття Николайчук-Масілис з Торонто. Текст приготовив комітет Релігійних Наук при Консисторії Української Православної Церкви Канади, а музику приготовив Лаврентій Клапушак з Саскатуну.

Як згадано у Вістях з Централі в цьому числі Променя, книжу можна набути в Централі Союзу Українок Канади. Кошт книжки - $20.00 + $2.50 за пересулску. Радимо набути цю книжку завчасу, бо в цей час маємо вже менше як 1000 їх на складі.

MRS KATE HAWRYSH
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON AB
T5R 5R5 1-Oct-97

My Icon Book

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF CANADA